

Chàng Chúa và tôi

Tác Giả: Hänh Đäc

Thứ Sáu, 19 Tháng 3 Năm 2010 04:40

Ông Chàng ngỏ ra bí quyết và tôi thu thập và moi và ông áp dụng ngay khi u chàng Chúa và tôi...

Ông Chàng thông minh học giỏi, thi đâu đậu đâu, năm ông 21 tuổi đã đậu cử nhân luật rồi thi vào ngành tố pháp, ông cũng đậu thi. Có lẽ vì thế mà ông hiu hiu đắc vì được công danh đang thời kỳ nở hoa... Đợi đăng khoa rồi thi u đăng khoa, ông cưới cô gái hiền lành con nhà tử tu tuy không được môn đăng hộ đối vì ông thu được giai cấp "thông gia." Ông vẫn tự hào ông là con nhà gia thế, anh em ông danh giá hơn người.

Các xã hội học gia nói: "Tam đẳng nhân, tam đẳng vật." Nghĩa là người thì có ba giai cấp: Thông gia, trung gia và hạ gia. Vật thì có ba loại. Ví dụ Nam thì Thượng thu được giai cấp trung gia. Nhưng xã hội có nhiều giai cấp hơn: High class (thông gia), higher class (trên thông gia), Higher middle class (trên trung gia), middle class (trung gia), middle of middle class (giữa trung gia). Low class (hạ gia), lower class (dưới hạ gia) và poverty class (giai cấp nghèo khó). Tuy xã hội phân chia ra nhiều giai cấp nhưng họ không kẻ thù ra mặt mà kín đáo, nơi nào đông dân cần bát cháo thì họ dồn đống người tới tận, yên tĩnh hơn.

Từ ngày vào nhà chàng, Thượng thu được kính yêu chàng vì nàng cho chàng mình may mắn được làm vợ một ông quan. Ông Chàng ngỏ ra bí quyết và tôi thu thập và moi và ông áp dụng ngay khi u chàng Chúa và tôi... Thượng thu được phép vì mình nhà quan có gang có thép... Ông nói đâu là phải nghe đấy vì ông đem luật ra áp dụng với con nhà trong pháp đình vậy.

Ông Chàng hút thuốc lá từ khi ông bắt đầu làm quan, mỗi khi ăn cơm xong, chàng ra sa-lông

Chàng Chúa và tôi

Tác Giả: H&nh Đ&c

Thứ Sáu, 19 Tháng 3 Năm 2010 04:40

---

ng&i u&ng n& c là Th&c Quy&n v&i đem ngay bao thu&c lá và cái b&t l&a ra cho ch&ng dùng mà không h& nghĩ r&ng thu&c lá có h&i cho s&c kho& c&a ch&ng và c&a mình n&a. Ông Ch&ng ng&i rung đ&i hút thu&c lá phì phèo trong c&nh phong l&u sung túc... Trong sách t&ng s&: “Ng&i rung đ&i thì h&u v&n nghèo.” Câu này đúng hay sai thì v& sau m&i bi&t ch& hi&n t&i thì ông đang s&ng trong c&nh giàu sang quý&n quý, v& hi&n con ngoan.

Nh&ng r&i v&t đ&i sao đ&i; th&i gian ông làm quan ng&n h&n th&i gian ông b& t&p trung trong tr&i c&i t&o. Ông b& đ&a ra mi&n B&c lao đ&ng kh& sai, tuy v&y ông cũng t& ra tích c&c đ& đ&t ch& tiêu nh&ng đ&i l&n ông ph&m lu&t n&i quy nên b& c&m bi&t giam. Anh em đ&ng tù th&ng ông vì th&y ông hi&n lành nh&n nh&c... “Nh&t nh&t t&i tù, thiên thu t&i ngo&i.” Ông b& tù t&i 10 năm n&u nhân lên thì không bi&t là bao nhiêu năm. Nh&ng r&i nh&ng tháng năm l&u đ&y cũng ch&m ch&m trôi theo dòng đ&i c&a k& th&t tr&n; th&c ra thì tr&n đánh ch&a phân th&ng b&i, nh&ng v&n c& đã đ&c an bài do nh&ng bàn tay đ&u n&u qu&c t& quy&t đ&nh r&i. Th&i nào cũng th&, đ&c làm vua, thua làm tù nhân. Than ôi! Tóc xanh nay đã nhu&m màu phong s&ng. Ông Ch&ng đã m&t mát nhi&u th&, tu&i tr&, t& do, đ&a v& xã h&i, nhà c&a.v.v.. Nghĩ mà u&t h&n nh&ng ông không dám t& ra b&t m&n v&i ch& đ& m&i e b& khép vào t&i ph&n đ&ng.

Ngày ông Ch&ng c&m t&m gi&y ra tr&i mà lòng kh&p kh&i m&ng th&m. Còn ít đ& dùng l&t v&t ông đ& l&i cho anh em b&n tù. Lúc ông b&t tay t& bi&t anh em ra v& mà trong lòng còn l&u luy&n, n& c m&t r&ng r&ng...

T& tr&i t&p trung ra đ&n đ&ng cái đ& đón xe, ông ph&i cu&c b& h&n m& i cây s&, hai bên đ&ng môn, hoa r&ng thoang tho&ng đ&a h&ng, ông &&n ng&c ra hít th& không khí th&m tho trong lành vào đ&y ph&i. Cái c&m giác lâng lâng th& thái c&a ng&i t& thâm niên v&a đ&c tr& t& do vui khôn t&, ông c&m đ&u c&m c& đi th&t nhanh. Trong tâm trí ông lúc b&y gi&, hình &nh v& con ông hi&n ra t& i c& i m&ng r& đón ông... Ông &&c gì m&c cánh mà bay ngay v& ôm l&y v& con mà hôn mà k& l& n&i ni&m th&ng nh& b&y lâu...

Ra đ&n đ&ng cái ông đ&ng ch& m&t lúc thì có xe đò xuôi Nam, xe đ&ng l&i, ông b&c lên xe, móc túi l&y ti&n, s& ti&n c&m v& ông ti&p t& m&y th&ng tr&c ông v&n đ& dành, ngay c& nh&ng lúc th&m thu&c l&u ông cũng không dám b& ti&n ra mua. Bác tài nhìn ông thì bi&t ngay ông là h&ng ng&i nào, bác vui v& h&i:

-C&i t&o v& h&? Thôi kh&i tr& ti&n, đ& ti&n mua bánh cho con.

Ông Ch&ng c&m đ&ng, ông không ng& đ&ng bào còn th&ng ng&i anh em ngã ng&a. Ông nói l&i c&m &n r&i ng&i vào gh&, chuy&n xe đ&ng khách nên ph&i ng&i sát vào nhau nh& cá h&p v&y.

Khi v& đ&n Saigon, ngôi nhà cũ c&a ông nay đã đ&i ch&, ph& xá đã đ&i tên. Ông nhìn cái gì cũng l& l&m khác x&a... gi&ng nh& T& Th&c l&c vào Thiên Thai khi tr& v& tr&n gian thì m&i s& đã đ&i thay. Nh&ng ông Ch&ng thì không đ&c may m&n nh& T& Th&c, ông không lên Thiên Thai

mà xuống đả a ng c tr n gian. Ông l ng tìm đ ng ra ngo i ô, n i v con ông tá túc trong căn nhà tôn vách ván c a ng i bà con bên h ngo i cho nh . V con ông g y còm lam lũ th y mà th ng! Ông ôm l y v con mà khóc, hai hàng n c m t trào ra nh su i, nh ng gi t n c m t t y tr n đã r a s ch nh ng n i oan khiên, trôi đi nh ng t i nh c đã qua...V con ông cũng m u máo khóc theo... Ông tr v đoàn t gia đình trong c nh đ i đ i thua thi t quá l n nh ng chan ch a yêu th ng. Ông r t m ng vì gia đình còn đ y đ , không s t m ng i nào. M y đ a con ông nay đã l n b ng lên. Ông bi t n ng i v hi n đã chung th y ch ch ng, buồn thúng bán m t nuôi con. Trong nh ng năm xa cách, n i nh nhung r o r c trong lòng, đêm y hai ông bà n m bên nhau, t tê tâm s v i bi t bao n i nh ni m th ng, v i tình yêu cu ng nhi t nh cá g p n c, nh r ng g p mây, v y vùng trong b ái ngu n ân...

Sau m t đêm an gi c, ông Ch ng ra sân làm m y đ ng tác th d c cho giãn x ng giãn c t, hít th không khí trong lành c a bu i s m mai. Th i ti t đã sang xuân, n ng vàng nh l a, n n tr i trong xanh, mây tr ng l ng l trôi... M y con chim đ u trên giây thép c t ti ng hót véo von du đ ng tr m b ng nh khúc nh c bình minh. Khi còn trong tr i ít khi ông đ c t do ng m nhìn tr i đ p nh hôm nay. Ông đang h ng h nh phúc bên v con, lòng ông thanh th n, ông không còn thù h n ai mà ch nghĩ đ n sinh k . Bây gi ông có th làm b t c ngh g i l ng thi n đ ki m s ng vì ông lao đ ng đã quen tr ngh đ p xích-lô vì ông đau l ng.

V ông h c đ c cách làm k o v ng k o l c cho ông c p đi b m i t i các ch . Lúc đ u ông còn ng ng ngh u nh ng vì sinh k nên cũng ph i ch u khó v y. Nhìn ra chung quanh thì nh ng anh em đi tù v ph n nhi u đ u ph i làm nh ng vi c lao đ ng b t đ c dĩ nh đ p xích-lô hay đ p xe ba-gác ch than, ch g o hay s a xe đ p bên l đ ng đ ki m s ng. Nh ng vi c gì r i cũng quen đi và nh ông khéo léo chào hàng và đ c cái là k o v ông làm giòn ngon nên bán đ c. Cu c s ng l n h i b a đ i b a no, đã v y, ông còn b qu n ch .v.v... Nh ng may sao, ch ng trình H.O. ra đ i và ông l p t c n p đ n xin đi M . Th i gian ch đ i kéo dài v i đ các th gi y t c n thi t cho mãi đ n năm 1991 ông m i cùng gia đình đ c đ t chân lên đ t M . Nh ng m i s khó khăn lúc đ u; tr c p xã h i ch đ c h ng có tám tháng mà thôi. V con ông bung ra đi làm ki m s ng, Th c Quyên đi làm th may, các con ông v a đi h c v a đi làm nhân viên bán hàng trong siêu th , riêng ông đ thày đ th không giúp đ c gì cho gia đình. Cái câu: “Ăn h t nhi u ch ch ng h t bao nhiêu” là khi còn VN ch x M này thì trái l i: “ h t nhi u ch ăn ch ng h t bao nhiêu” n u c ăn u ng thanh đ m. Ti n thuê căn chung c hai phòng ng m i tháng ít nh t cũng ph i trên đ i m t ngàn dollars, lên xu ng tùy theo th i giá. Tháng năm đ n trôi trong c nh nhà sa sút khó khăn... Ông nh n ra r ng n c M không ph i là thiên đàng h gi i nh ông t ng... cho nên ông tr thành ng i b t mẫn, ông chê M b c. Ai cũng bi t M là n c do m t nhóm t b n c m cân n y m c; quy n l i c a h là u tiên dù có ph i hy sinh tính m nh đ ng minh h cũng ch ng t . Nh ng có ng i khen M nhân đ o, nuôi ng i già, ng i tàn t t, ng i th t nghi p.v.v... Kho ng h n hai trăm năm tr c, m t v h c gi ng i Trung Hoa đã ch: “Hi p chúng qu c b t kh dung thân,” nghĩa là “n c M không th đ c.” Có ng i l i b o: “M là n c siêu C ng S n, c H tr ng cây m i năm, tr ng ng i m t trăm năm thì lâu quá ch M ch tr ng ng i có m t th i gian ng n mà thôi, nghĩa là cho di dân vào, nh t là nh ng thành ph n u tú đ dùng ch t xám c a h ... b ng

Chàng Chúa và tôi

Tác Giả: H&nh Đ&c

Thứ Sáu, 19 Tháng 3 Năm 2010 04:40

---

chàng là con cháu của người VN tởn, của quân nhân H.O., mới qua đây trong vòng đời, ba mươi năm mà nay đã ăn học thành tài đi làm đóng thuế và tích góp tiền bạc nên phồn thịnh hơn. Châm ngôn có câu: “Sao cho vua lòng người, kẻ rợ người cũng, kẻ học người chê” là thế.

Nếu như ông Chàng không bị giam cầm lâu mà đi tìm kiếm thì khi sang đây ông cũng đi học và thi lấy cái bằng gì đó thì bây giờ ông cũng không đến nơi nghèo. Nhưng cũng may, ông có nghề viết câu đối, văn ông hay, chữ ông tốt; hàng năm, mới đi xuân về, ông bày mâm Cầu giấy ở trong phiên chợ Tết viết lời chúc cho người đến hàng. Chữ viết mà ông viết người nghe như rợ bay phồng múa nên được hàng người chú ý, hơn nữa nhĩu người quen biết ông tốt trở nên tình đến mua lời và tính cách giúp đỡ ông chỉ đem về nhà cũng chàng có chỗ mà treo. Nhưng mới năm ông cũng kiếm được vài ngàn dollars giúp gia đình. Người ngoài khen văn ông hay, viết toàn chuyện nhân nghĩa như chính và ông lại tâm sự với bạn học xa rợ: “Giá người mà được như văn thì tôi đã không khổ. Cái câu: “Xem văn biết người” đúng với ai chứ không đúng với nhà tôi đâu.”

Thúc Quyên ngày càng xanh xao gầy ốm, giọng nói mệt mỏi lúc nào cũng buồn rười rượi... Mọi chuyện năm chung sống, nàng đã nhĩu m phồng bị hút thuốc lá thì được mà tiếng Mồ gi là “second hand smoker.” Trong khi về đầu gối như thế như ông Chàng không để ý săn sóc về mà chỉ ham vui với bạn bè, ông thừng người nhĩu ly cà phê thì quán xá bên được bàn chuyện chính trị chính em...

Thúc Quyên ở nhà thui thỉu mệt mỏi, nàng cảm thấy cô đơn và buồn tẻ, có chàng mà cũng như không. Nàng bèn đến với gia đình người con gái cho khuấy khuấy và được con trông nom. Thế như thừng ông Chàng có ghé đến thăm về trong chợ lát rười rượi đi ngay.

Vào một buổi tối mùa đông, Thúc Quyên ốm bệnh kêu đau, con gái nàng về chỉ mẹ vào nhà thừng, bác sĩ khám bệnh, lấy máu thử và cho toa mua thuốc. Một tuần sau bác sĩ cho biết kết quả thử máu:

“Gan nàng có vấn đề cần phải điều trị ngay.” Ông Chàng và các con lo lắng như người cho nàng uống thuốc theo toa bác sĩ chỉ chàng biết làm gì hơn để chữa tuy nhiên cảm thấy nhĩu m nghèo này. Ông Chàng về nhà rợ nhĩu buồng văn nghĩ văn giọng, đàn ca, hát xúng.v.v... Ông ăn nói có duyên, học đến giờ phút... Hình như ông thích sinh hoạt ngoài xã hội hơn là ở trong nhà lo cho về nhĩu đang đau gối. Tôi nghi ngờ! Thúc Quyên thì u sầu săn sóc nhĩu an của chàng nên sức khỏe của nàng ngày càng suy sụp thỉu rõ. Tuy vậy nàng chàng như than mà chỉ khóc thỉu... Trên chiếc bàn con kê để gối người, thuốc men để để ra.

Chàng Chúa và tôi

Tác Giả: H<nh Đ<c

Thứ Sáu, 19 Tháng 3 Năm 2010 04:40

Đêm <y, nàng <i lên c<n đau bèn mò m<m <y thu<c u<ng nh<ng nàng đã u<ng nh<m thu<c và u<ng quá <i u <<ng nên b<ph<n <ng đ<đ<i. Con gái nàng <p t<c g<i xe c<u th<<ng đ<n c<p c<u t<c thì. Nàng đ<<c ch<ngay vào nhà th<<ng ch<a tr<nh<ng b<nh gan c<a nàng đã đ<n th<i k<tr<m tr<ng khó lòng qua kh<i. Sáu tháng sau Th<c Quyên qua đ<i. Th<t đáng bu<n cho ông Chu<ng đã nghèo <i g<p cái eo, có ng<<i v<hi<n lành ch<u khó làm ăn giúp ch<ng nuôi con thì đã b<ông mà sang bên kia th<gi<i, n<i không phân bi<t giai t<ng xã h<i, không có c<nh ch<ng Chúa và tôi. Ti<n mai táng t<n kém không ít, nh<ng r<t may là các con ông đã khôn <n đi làm có ti<n lo h<u s< cho m< chúng.

Trên đ<i này nh<ng ng<<i n<a đ<<ng đ<t gánh không hi<m, dĩ nhiên ch<ng hay v<ch<t thì bu<n <m nh<ng ch<ng m<y ai nghĩ đ<n chuy<n quyên sinh đ<ch<t theo. V<y mà ông Ch<<ng ch<mu<n ch<t, ông b<day đ<t tri<n miên v<i ni<m ân h<n là đã đ<i x<kh<t khe v<i v<... B<bê v<trong th<i gian đau y<u, c<nh<ng chuy<n nh<nh<t nh< lúc v<ông trách nh<ông m<t câu ch<ng có gì là ph<m th<<ng v<y mà ông cũng n<i sùng lên n<t n<:

- Em là v<anh, em không có quy<n s<a <ng anh. Đ< nhà quê!

Th<c Quyên m<to m<t nhìn ch<ng, lúc <y m<t ông Ch<<ng t<i s<m <i trông đ<t<n <m! Nàng không ng<ch<ng mình <i nóng n<y m<t cách thô <nh< v<y, bèn cãi:

- Có th< mà anh cũng m<ng em là nhà quê? H<em nói câu nào là anh ch<n h<ng em câu <y. Anh đ<ng c<vú <p mi<ng em ch<? Anh s<c x<o quá!

- Ch<ng nh<ng anh s<c x<o mà còn đ<n<a.

- Đ< thì anh <v<i ai?

- <v<i ai cũng đ<<c. Em không đ<<c cãi <i anh. Cho em nói m<t trăm câu, anh ch< nói <i m<t câu là em đau. Đ< ngu!

B<ch<ng m<ng là “đ< ngu”, nàng không nh<n n<a:

- Khôn ngoan đ<i đáp ng<<i ngoài, th< sao khi <tù, qu<n giáo m<ng nh<tát n<<c vào m<t mà anh không dám nói m<t câu cho h<đau đi? Anh v<n chê h<ngu mà sao anh không dám m<ng ng<<i ta là đ<ngu? Anh b<t n<t em lâu r<i. Sang đây, anh đ<ng quen thói ch<ng Chúa v< tôi nh<tr<<c n<a. Thú th<c v<i anh, em không ngu đâu, em ch<nh<n nh<c cho qua mà thôi. H<m<mi<ng ra là anh ch<m cho ng<<i ta bu<t, chích cho ng<<i ta đau. Anh nói bên đông đ<ng bên tây, nói ch<t cây g<y c<nh, nói mà không nghĩ đ<n ng<<i nghe có đau lòng không. Em ch<a th<y ai t<ph<nh< anh, anh luôn luôn khoe mình tài gi<i, nhi<u ng<<i kính tr<ng anh. Nh<ng anh đâu có bi<t h<ch<t&ng b<c anh h<i h<t b<ngoài mà thôi ch<ng<<i ta đâu có th<t lòng. Ng<<i ta còn nói anh mát n<ng r<i nh<ng theo em thì anh không mát đâu, anh khôn khéo <m, h<anh c<n nh<v<ai vi<c gì thì anh thù t<c đ<i đ<ng, nói ngon nói ng<t...Nh<ng qua sông là anh quên sóng, anh <i đi nói x<u ng<<i ta. Anh ăn m<t tr<g<ng. Ngay nh<chuy<n v<ch<ng, v<a m<i hôm qua đ<u g<i tay <p, ái ân m<n n<ng th< mà hôm nay anh đã m<ng em xa x<vu<t m<t không k<p. Anh b<c <m cho nên ông Tr<i ch<ng cho anh khá.

- À, em to gan nh<? Em dám cãi <i anh nh<th<đ<y h<? Có ph<i bây gi<anh <u vong

thật thì cho nên em coi thì anh không? Em có nhớ thì gian em quên là áo lụa, kim cương đeo lóng lánh trên tay là nhớ ai không?

- Em nhớ chứ, kim cương, quên là áo lụa t anh sắm cho em đâu sánh bằng tình yêu và cảm xúc thì xuân sắc em dâng cho anh... Kim cương cũng đã bán hết để tiếp cho anh trong tù. Cho đến nay em còn gì? Đợi gì ngoài chuyện bán nan y? Em không mong đợi sự giàu có và ngạo nghễ của người, khờ khạo lắm dĩ vãng vàng son mất thì, hách đanh, coi vẻ như tôi đòi. Anh có biết không? Mọi việc em đi chờ đợi bóng bán hàng xa là em tránh mất vì bây giờ em tiếc quá!

Thúc Quyên nói đến đây, chuyện nhớ ông Chương đã không động lòng thì mà còn quát lên:

- Gì thì! Tôi không ngờ cô dám nói ra những lời chua cay như thế này hả? Lời nói của cô thật là phũ phàng! Cô uống nước không chừa lời thì cớ nào hay sao? Cô đã nhớ cảm tôi!

Nói đến ông Chương hùng hăng xôn đến trước mặt vẻ toan tát tại những nàng đã ôm mặt khóc nức nở khi ông chùn tay lại những nét mặt ông vẫn còn hóm hóm tiếc.

Khúc phim trên camera quay đi quay lại trong trí nhớ khi ông hỏi hỏi đã áp đảo tình thì những và hỏi mặt cách quá đáng... Bây giờ về chết, cảnh bẹp lẹp nh tro tàn, đêm đêm thao thao để nghe nỗi quẫn hiu dấy lên thì trong lòng!...

Khi Thúc Quyên mất, chuyện nhớ bên nhà vợ mà cảnh những bên thân của nàng đều quy trách nhiệm cho ông Chương là đã không nghĩ đến sự cớ của vợ mà cai thu của lá đi đến đến nỗi nàng chết oan vì bán hàng thì. Những có người thì nghi ngờ rằng: “Có phải thì cớ là Thúc Quyên uống nước quên lời thì không hay là nàng muốn xa lánh cõi đời?”

Những lúc buồn quá ông gọi gọi tâm sự mình qua câu văn trên bức liễn treo trong phòng: “Sống gọi thác vớt, em hãy chờ anh.” Rồi mặt tay ông cảm ly nước, mặt tay mân mê nắm thu của ngó toan uống những các con ông trông thấy vẻ gì thì thu của vớt đi và khuyên ông:

- Sao ba lại làm thế? Đợi nào thì mẹ cũng đã mất rồi dù ba có chết theo cũng chết thì thân ba mà thôi. Chúng con đã mất mẹ chuyện lại là mất cha nữa hay sao? Nếu ba thì những xót thì xin ba hãy cứu người cho mẹ để được an vui nỗi vĩnh phúc.

Chàng Chúa và tôi

Tác Giả: H&nh Đ&c

Thứ Sáu, 19 Tháng 3 Năm 2010 04:40

Nghe lời con khuyên nhé, ông bố ý đồ nh t t nh ông không sao nguôi đ c n i nh th ng v i s m t mát to l n không gì bù i đ c. Cẩn chung c cao niên không ch a h t n i bu n mênh mông c a ông.

Mùa thu đ n, tí t tr i se l nh, ngoài tr i lá vàng r i và trong chung c cũng có m t c bà qua đ i. Hôm đ a đám, c ông l o đ o đi theo sau linh c u khóc lóc k l :

- i! Bà n lòng nào b tôi mà đi cho đành? T nay v sau l y ai c m n c gi t giữ g i chẵn cho tôi? Đêm hôm t t l a t i đèn l y ai là ng i c o gió cho tôi h bà? Bà có bi t tôi th ng tí c bà l m không? Hu hu!... Bà i là bà!...

M y c bà hàng xóm đi đ a thì th m v i nhau:

- “Cho đáng đ i! Lúc bà y còn s ng thì ch ng th ng, b t khoan b t nh t đ đi u, ch c m khô, c m nhão. B a nào mà không có cút r u v i món nh u cho ông y thì có mà đ i c tai. Bà y khóc hoài đ y ch ! Bậy gi bà y ch t đi là đ c gi i thoát và đ cho ông y bi t th nào là c nh th t n i tr . Đ n lúc bi t th ng thì v đã ra ng i thiên c .”

Thì ra trong gi i cao niên cũng còn m t s c bà âm th m ch u đ ng c nh ch ng Chúa v tôi cho đ n lúc ch t.

Th m thoát, Th c Quyên đã an gi c ngàn thu đ c tám tháng, nh ng lúc bu n quá, ông Ch ng đ n nhà th c u nguy n xin Chúa ban ngh l c cho ông đ ông ph n đ u v i n i cô đ n s u th m này. Vì ăn ng th t thu ng nên trông ông h c hác ra, ng i g y r c đi và c chi u đ n là ông lên c n s t, ông ho húng h ng c đêm. Bác sĩ khuyên ông nên b thu c lá đ c u l y bu ng ph i đã b nám nh ng ông không th b thu c đ c. Cũng có lúc ông mong đ c ch t s m đ đi theo Th c Quyên. Gi đ bậy gi mà đ c g p l i nàng thì ông s qu xu ng xin nàng tha th cho ông. Ông c giá đ c làm l i t đ u thì ông s trân quý Th c Quyên nh m t nàng Công Chúa, ông s không tí ng b c tí ng chì v i nàng n a.

Năm x a, khi ông Ch ng còn h c tr ng thầy dòng, ông đã noi g ng nhân đ c c a các thầy, đã tin yêu Chúa mà xin theo đ o và đã đ c ch u phép r a t i nh ng sau này vì b t mẫn đ i u gì đó nên ông c i đ o theo Ph t giáo. Ông th ng đi chùa và t ra là ng i Ph t t thu n thành. Trong nhà ông có bàn th Ph t. Nh ng bậy gi v ông ch t, ông l i cho là Chúa ph t nên ông mu n tr l i đ o Công Giáo và xin Chúa th tha m i l i l m... Ông vào trình bày v i cha qu n nhi m v hoàn c nh c a ông. Nghe xong, cha an i:

- Chúa nhân t vô cùng, Ngài ch ng ch p t i ai bao gi mà s n lòng tha th cho nh ng k bi t ăn năn tr l i. R i cha làm phép gi i t i cho ông và chúc ông ra v bình yên v i cu c s ng t t lành h n.

Chàng Chúa và tôi

Tác Giả: H&nh Đ&c

Thứ Sáu, 19 Tháng 3 Năm 2010 04:40

K&t đ&y, s&m t&i ông đi nhà th& đ&c kinh xem l& và c&u nguy&n m&t cách thi&t tha cho Th&c Quyên đ&c an vui trên Thiên Qu&c và ông hằng say làm vi&c tông đ&, bác ái đ& có chút hành trang đem v& thiên đ&ng nh&ng s&c kho& c&a ông ngày m&t sa sút h&n. Ba tháng sau ông Ch&ng qua đ&i vì b&nh ph&i nh&ng ông đã đ&c ch&u đ& các phép bí tích tr&c khi nh&m m&t l&a tr&n.

Có l& gi& này ông Ch&ng đã đ&c g&p l&i Th&c Quyên, ng&i v& hi&n lành đã chung s&ng v&i ông h&n b&n ch&c năm qua. Bây gi& ông không còn kh&t khe v&i n&ng n&a, ông đã giác ng& đ& cùng n&ng h&ng phúc thanh nhàn đ&i đ&i trên Thiên Đ&ng.

H&nh Đ&c